

KUNTOSALI- MURHAT

Caj C. Tavutlammi

KUNTOSALIMURHAT

Caj C. Tavutlammi
KUNTOSALIMURHAT

© 2021 Caj C. Tavutlammi
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-4838-1

Helsingin Vanhan kirkon urut alkoivat kumista, sävelet kaikuivat kivisistä seinistä uhkaavina, silti selvästi surumielisinä, ja jokainen paikallaolija tunnisti Albignonin Adagion harmonisen ja haikean tunnelman. Kirkko oli tupaten täynnä, jopa parvet pullistelivat väkeä kuin markkinoilla konsanaan, myös ulkopuolella parveili saattoväkeä, huolimatta keväisen lauantaipäivän pienoisesta pakkasesta. Mukaan oli eksynyt kenties myös uteliaita ihmettelämään, että ketähän merkkimiestä nyt saatetaan. Kysymys olikin aiheellinen, sillä Vanhan kirkon kautta olivat useat kansakunnan kaapinpäällä olleet lähteneet viimeisellä matkalleen kohti suurta tuntematonta. Näiden joukossa oli ollut sekä valtiomiehiä kuten K.A. Fagerholm ja Johannes Virolainen, taiteiden edustajia kuten Alvar Aalto ja Erkki Melartin sekä urheilijoista Paavo Nurmi. Vanha kirkko sijaitsi aikaisemman hautausmaan, niin sanotun ruttopuiston päällä, ja aivan kuten suuren osan Helsingin ydinkeskustaa sen oli suunnitellut saksalainen arkkitehti Carl Ludvig Engel.

Kuulijoista jotkut olivat aidosti liikuttuneita, lähinnä kirkkopenkkien eturivissä majailevat, osa taas oli enemmänkin vain läsnä, jotkut jopa vilkuilivat kelloaan aivan kuin heillä olisi kiire pois. Saattoväen joukosta erottui tuttu hahmo, iso miehen kōriläs, vierellään viehko keski-ikäinen nainen. Mies oli Kirmo

Vakava, ja hän näytti nimensä mukaisesti sangen vakavalta, jopa surulliselta. Hänen suunsa liikkui aivan kuin hän olisi halunnut sanoa jotakin, niin kuin halusikin. Hän tahtoi huutaa:

”Tämä ei voi olla totta. Tämä ei saa olla totta! Olit ystäväni, miksi sinun täytyi kuolla?”

Kovapintaisen rikoskomisarion tunnekuohun aiheuttaja oli arkussa makaava mies, jonka hän oli tuntenut hyvin kauan ja hyvin läheisesti. Vaikka heidän väleihinsä oli raapaistu pieni särö viimeisimmän murhajutun yhteydessä, olivat sekä Kirmo että myös vainaja tehneet Canossan matkan, ja he olivat perusteellisesti selvittäneet yhdessä ja kumpikin osaltaan Moraalinvartija-järjestöön liittyneet tapahtumat.

Arkussa makaava mies oli Veikko Viitala, arvostettu suomalainen yritysjohtaja, joka oli menehtynyt äkillisesti parisen viikkoa sitten. Kuolema oli tullut täytenä yllätyksenä aivan kaikille, myös Kirmolle, sillä Veikko, huolimatta kiireisestä yritysjohtajan elämästä, oli aina pitänyt hyvää huolta sekä fyysisestä että henkisestä kunnostaan. Hän oli kuitenkin ollut vielä nuori mies ja erinomaisessa kunnossa, viettänyt säännöllistä elämää ilman terveyttä verottavia paheita, tupakointia tai ryyppyreissuja.

Kirmo pohti suhdettaan Veikko Viitalaan sekä tämän suurenmoista luonnetta ja elämänfilosofiaa. Veikkoon soveltui erinomaisesti vanha Publilius Syruksen ajatus:

Virum bonum natura, non ordo facit.

Ei miehestä tee kunnollista asema vaan luonne.

Eli miehen luonne ratkaisee miehen kunnollisuuden, eivät mitkään ulkoiset seikat kuten asema tai varallisuus.

Veikko oli Kirmon mielestä ollut mies parhaimmasta päästä, ehkäpä jopa parhain hänen tunte-mansa. Tämän vuoksi Kirmon suru oli aito ja syvä, ja hän koki menettäneensä yhden ainoalaatuisista keskustelukumppaneistansa, jotka olivat antaneet elämälle sisältöä.

Urkujen pauhun loputtua kirkkoherra aloitti oman osuutensa, jota Kirmo ei välittänyt kuunnella, sillä hän tiesi, että harvoin missään valehdellaan niin paljon kuin siunaustilaisuudessa tai merkkipäivillä. Keventääkseen synkkää mielialaansa Kirmo palautti mieleen, mitä nimenomaan Veikko oli kertonut sa-noneensa 60-vuotisjuhliensa koru-puheiden pitäjälle:

”Kiitos sanoistasi, mutta en ole puoliksikaan niin viisas kuin kerroit, mutta en myöskään puoliksikaan niin tyhmä kuin ajattelit.”

Kirmoa alkoi hymyilyttää, mutta hän piti naa-mansa peruslukemilla ja antoi syvien mielteiden viedä. Miten ihmeessä Veikko oli voinut saada vesi-kauhun, joka yleensä tarttui vain eläimen puraisusta tai avohaavan nuolaisusta? Mikä kummallinen otus Veikkoa oli oikein puraissut? Minkäänlaisia merkkejä puraisuista ei ollut kuitenkaan löytynyt.

Välittömästi diagnoosin selvittyä Kirmo oli täy-dentänyt tietojaan vesikauhusta eli raivotaudista. Hänelle selvisi, että nimitys vesikauhu johtui siitä, että jos taudinkantaja koetti juoda vettä tai muuta nestettä, nielun lihakset kouristuivat kivuliaasti, ja tämän vuoksi nesteen nauttiminen oli lähes mahdo-tonta. Vesikauhu ei ilmennyt millään tavalla ennen kuin varsinaiset oireet puhkesivat. Siinä vaiheessa ei tautia enää voitu hoitaa, sillä virus oli jo pesiytynyt

aivoihin ja hermojärjestelmään. Taudin kulku riippui paljolti siitä, kuinka lähellä aivoja viruksen tartuntakohta oli – mitä lähempänä, sitä nopeampi oli kuolema, ellei uhri saanut rokotetta.

Veikolla tauti havaittiin aivan liian myöhään. Ruumiinavaus ei antanut minkäänlaista lisävalaistusta; poikkeuksellista oli ollut vain pieni pisto lähellä niskaa, ei muuta.

”Olisiko joku antanut Veikolle tappavan tuliaisen, oikean niskalaukauksen?” Kirmo pohti kirkkoherran jatkaessa litaniaansa Veikon hyvistä ominaisuuksista. Kirmokin jatkoi omia muisteloitaan miettimällä, mitä hänen hyvä ystävänsä virologi Syksy Kurttila oli kertonut mahdollisuudesta tartuttaa rabiesvirus tarkoituksellisesti.

”Jep”, Syksy oli vastannut Kirmon kysymykseen, ”kyllä rabiesvirus voidaan hyvin tartuttaa, jos halutaan ja jos on teknologia. Tarvitset vain elävää virusta, injektioruiskun sekä tilaisuuden, jolloin piikitettävä ei joko huomaa pistosta tai ei välitä siitä. Jos saat uhrin intensiivisen huomion kiinnittymään muualle, niin hän ei välttämättä noteeraa tuollaista pientä pistosta lainkaan. Ja jos uhri antaa sen olla, niin parin kolmen päivän kuluttua on myöhäistä.”

Kirmo oli päätenyt johtopäätökseen, että Veikolle oli tarkoituksellisesti tartutettu vesikauhu. Mutta kuka ja miksi? Asialla eivät ainakaan ole olleet kansainväliset kilpailijat. Veikko oli bisneksissä kovanahkainen liikemies, jonka poismenoa kilpailijat tuskin surivat, mutta että murhattaisiin tarkoituksellisesti, se olisi jo oudompaa. Joka tapauksessa tekijällä oli täytynyt olla sekä voimavaroja että pääsy

Veikon lähelle ja vieläpä niin, ettei Veikko ollut osannut epäillä mitään.

Kirkkoherra lopetti osuutensa toimituksessa. Siunauskansa alkoi keräillä itseään kasaan ja pikkuhiljaa poistua kirkosta kohti Savoyssa järjestettävää muistotilaisuutta. Sinne Kirmo ei enää halunnut mennä. Hän kaappasi Virven käsipuoleensa ja he lähtivät astelemaan kohti rautatieasemaa palataksseen junalla Tikkurilaan. Kirmoa suuresti vaivasi tapaus Veikko Viitala, jolla hän nimitti ongelmaansa. Kuka ja mikä kuoleman aiheutti? Ja miksi? Sisällään hän vannoi, että hän selvittäisi Veikon kohtalon. Hän ei luovuttaisi, ennen kuin saisi totuuden selville.

Tapauستا ei – ainakaan vielä – käsitelty rikoksena, sillä epäiltiin, että Veikko mielellään metsässä liikkuvana ja metsästystä harrastavana oli saanut viruksen joko metsästyskoirilta tai ehkä lepakolta. Tätä mahdollisuutta tuki myös se, että Veikko oli löydetty kuolleenä omalta mökiltään Inkoon saaresta, jonne hän oli vetäytynyt viikoksi pohtimaan sitä, että jäisikö eläkkeelle jo ensi vuonna vaiko vasta kolmen vuoden kuluttua.

”Jos Veikko olisi ollut kotonaan eikä saaresta, olisiko hänet saatu ajoissa hoitoon? Ja miksi hän ei ollut hälyttänyt apua?”

2

Kirmo aukaisi silmänsä ja koetti päästä jyvälle todellisuudesta. Hän oli yöllä nähnyt unta – niin hän kuvitteli – että hänen hyvä ystävänsä Veikko Viitala oli kuollut ja että hän itse oli ollut mukana hautajaisissa. Hänen sydäntään särki, sillä vaikka hän oli tottunut ammatissaan moniin karmeuksiin, niin läheiseksi koetun henkilön poismeno sattui aina syvältä, myös silloin, kun se tapahtui unessa. Kirmo käänsi päätään ja huomasi viereisellä tyynyllä tutut, ihanat kasvot ja kuuli vienoisen kuorsauksen, joka oli Virvelle ominaista. Kirmo mietti, että elämä oli sittenkin melko mukavaa, suruista huolimatta. Hän nousi varovasti ylös ettei herättäisi Virveä ja hiipi olohuoneeseen. Sohvapöydällä näkyi surureunainen kutsu. Se palautti hänen mieleensä: Veikko Viitala todellakin oli kuollut, ja eilen oli ollut hänen siunaustilaisuutensa, johon he olivat osallistuneet. Hän ei siis ollutkaan nähnyt unta.

Mieli herkistyneenä Kirmo huokaisi syvään.

”Niin meille kaikille käy ennemmin tai myöhemmin. On se vaan outoa, kuinka yksinkertaisia me länsimaiset ihmiset olemme. Joka päivä ihmisiä kuolee ja sairastuu, ja silti me kuvittelemme aina, että meille ei voi käydä samoin. Käyttäydymme niin kuin eläisimme ikuisesti.”

Löytääkseen helpotusta alakuloonsa hän avasi kannettavan tietokoneensa. Ennen kuin hän ennätti

Hyväkuntoinen nuori nainen löydetään kotoaan kuolleena. Paljastuu, että edellisenä iltana hän oli ollut treenaamassa tutulla kuntosalilla.

Kuolinsyyn tutkimukset ovat vasta alkuvaiheessa, kun sairaalaan tuodaan saman kuntosalin ryhmäliikuntatunnille osallistunut nainen. Mitään yhteyttä ei uhrien välillä kuitenkaan näytä olevan.

Onko kuntosali rikoksen tekopaikka?
Vai onko samalla salilla käyminen vain sattumaa?

Komisario Kirmo Vakava tutkii -sarjan aiemmin ilmestyneet osat:
Lenkkisukkamurhat
Oikeus murhaan

